

23 december 2015

Beste Vrienden,

Hier is dan mijn laatste Kroniek van dit jaar. Vanuit een Kisumu dat meer en meer op een wriemelende mierenhoop begint te lijken. Dat geldt op de eerste plaats voor de mensen die zich door de stad bewegen. Het verkeer wordt steeds compacter. Dan praten we over een dichte stroom van auto's, met daar overal doorheen tuktus ofwel drie-wielige riksja's en acrobatische motorrijders met gewoonlijk twee passagiers er bij op, en fietsers. Er zijn wel verkeersregels, maar die gelden niet voor motoren en tuktuks en fietsers en voetgangers. Trouwens, ook maar net voor auto's, want er zijn geen politieagenten in velden of wegen te bespeuren die overtreders zouden bekeuren. De enigste bekeuringen waar je ooit van hoort worden op stukken autoweg gegeven aan chauffeurs die te hard rijden; en dan moet je ofwel onmiddellijk voor de rechtbank verschijnen, ofwel de agent met een flink bedrag omkopen.

De onstuimige groei van Kisumu lees je ook af aan de gebouwen. Het barst hier nu van de supermarkten en de hotels. Een week geleden vierde ik mijn 87ste verjaardag. Om het te vieren heb ik mijn twee collega's en Johan Smorenburg uitgenodigd om het nieuwste hotel te verkennen. Het is een kolossaal gevaarte midden in de stad met een dakterras de grootte van een half voetbalveld, voorzien van een zwembad. Daar hebben we eerst een glas gedronken, bij een schitterend uitzicht over de stad met al zijn lichtjes. En daarna hebben we gegeten in de piekfijne eetzaal. Dat was trouwens niet de enige festiviteit: ik kreeg een cake met inscriptie van mijn twee huisgenoten en een bos rozen van bezoekers, en niet te vergeten de felicitaties van heel wat van jullie. Dus ik kom niks tekort. Zelfs nu zit ik plakken Belgische chocola te eten die verpakt in smetteloos zilverpapier. Ik vind zilverpapier nog steeds mooi. [Ik](#) erger mij er een beetje aan dat er tegenwoordig meewarig wordt gedaan over het feit dat wij vroeger als kinderen zilverpapier verzamelden voor de kinderen in Afrika. Ik vond zilverpapier prachtig, en wonderlijk: was het wel papier, en zo niet, wat dan wel? Het schitterde nog mooier dan nieuwe munten en het verloor nooit zijn glans. Je kon het makkelijk scheuren en vouwen, en als je het gefrommeld had kon je het met een omgekeerde lepel weer glad strijken. En voor de kinderen in Afrika zou het ook best leuk zijn. Ach ja.

Wat hebben de praktische grote mensen hen gegeven? Die hebben ze geleerd om kapitalistische spelletjes te spelen die zwanger gaan van corruptie. De landen hier zakken weg in de dikke modder van corruptie. Elke dag lees je in de krant: iedereen die wat probeert te doen aan de corruptie wordt op zijn beurt onmiddellijk ontmaskerd als iemand die zelf corrupte boter op zijn hoofd heeft. De woorden die paus Franciscus hier sprak toen hij op bezoek was vonden veel weerklank bij de gewone mensen. De vraag is of de kerkleiders op alle niveaus zich er wat van zullen aantrekken. Of is het over een paar maand weer "business as usual" ?

Iets wat me de laatste weken bezig heeft gehouden is een musical die ik geschreven heb voor het 150-jarige jubileum van onze Mill Hill Congregatie dat het volgende jaar in mei gevierd gaat worden. De musical gaat over de moord op mijn college John Kaiser, die vijftien jaar geleden opkwam voor verjaagde mensen en meisjes die door ministers werden verkracht. Hij is vermoord, waarschijnlijk in de val gelokt door een meisje dat hij hielp, en doodgeschoten door de politie. Het officiële onderzoek zei dat hij weel zelfmoord zou hebben gepleegd. maar een onafhankelijk onderzoek stelde vast dat hij inderdaad vermoord was. Er komen een dozijn koorliederen in de musical voor en een dozijn dansen. De oudstudenten van de Art School hebben nu de taken op zich genomen om aan het acteren en de koorzang en de dansen gestalte te geven. Ik blijf de algemene regisseur. Het wordt wel wat.

Het geweld in het wilde oosten van het land kunnen ze niet onder controle krijgen. Vanuit het buurland Somalie komen dan guerillas over de grens die dorpen en bussen overvallen en de Christenen vermoorden. Vandaag las ik in de krant dat bij een jongste bus-overval de mohammedaanse passagiers geprobeerd hadden om de christen passagiers te verbergen met hun eigen kleding.

Magi k jullie tot slot mooie Kerstdagen toewensen en een beter nieuw jaar. Ik blijf vast geloven in ons werk. Tegenwoordig zeg ik tegen de mensen dat het Evangelie van Jezus een soort kruip-olie is die vastgelopen zaken weer los kan krijgen. Dat is “verlossing”.

Tot de volgende kroniek in het nieuwe jaar, 2016 nog wel; zou het ooit ophouden?.

Hans